

Vulpea duioasă

Alecu Donici

În timpul primăverii un tânăr vânător
Ucise-o păsăruică; și prin a lui urmare

Făcu un rău mai mare,
Căci puii ei rămase sărmani în cuibușor!
Abia ieșiți din ouă, goli, cruzi, fără putere,

De-a foamei grea durere
Ei casc din plisculoare, cer milă piscuind;
Cer hrană ș-aripi calde, pe mumă rechemând;

Dar muma nu-i! Când, iată,
O prea cinstită vulpe pe-acolo se arată
Și de sub cuib începe a predica așa:

- Ce inimă-mpietrită nu s-a înduioșa
Văzând aste ființe atât de neferice!
Voi, păsări ce zburați
În preajmă-le pe-aice,
Cum nu vă îndurați
Ca să le ajutați?
Tu, cuculeț, vecine?

Tu schimbi acum la pene și oare nu-i mai bine
Să le aduci pe toate în cuibul de orfani?
Tu, ciocârlie dragă, ce cânti a ta plăcere
În leagănu-ți de zefiri... au, doar, nu simți durere
De ticăloasa stare acestor sărăimani?
O! tu, mierlușcă dulce, tu trebui să fii bună.

Zburând pe jos adună
Și adă viermișori
La bieții pușori.
Iar tu, privighetoare,
Ce cu a ta cântare

Ai fermecat o lume... adoarme-i și pre ei
În melodii plăcute, în desfătări de zei.
Cu-așa mijloace bune, cu-a voastră duioșime,

Voi veți asigura
A lor viitorime,
Și când ei vor zbura...

Atunci un vântişor

Făcu să aibă vulpea tiulei pe botişor!..

Acel ce-i bun în faptă, la vorbe nu sporeşte;
Tăcând el bine face! Iar cel ce te-asurzeşte
Că de orfani i-e milă, pândindu-i ne-ncetat,

Acela nu-i curat!
Şi oamenii, adese, în fapta generoasă
Sunt vulpea cea duioasă.